

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., v právní věci žalobce **Ing. J. M.**, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 12. 7. 2012, č. j. žalovaného ze dne 27. 6. 2012, č. j. 1841/12-1500-801323, 1845/12-1500-801323 a 1844/12-1500-801323, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označených rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě [jehož působnost přešla s účinností od 1. 1. 2013 podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění na Odvolací finanční ředitelství, s nímž je nadále jednáno jako s žalovaným dle § 69 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.)], kterými byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava I (dále jen „správce daně“), a to:

- 1) rozhodnutí ze dne 2. 12. 2011, č. j. 317955/11/388941800121, o návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce,

- 2) rozhodnutí ze dne 2. 12. 2011, č. j. 318105/11/388941800121, o návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce ve věci dlužníka BGI Polska s.r.o., a
- 3) rozhodnutí ze dne 2. 12. 2011, č. j. 317951/11/388941800121, ve věci odvolání žalobce proti exekučním příkazům.

Žalobce v případě rozhodnutí 1) namítá, že:

- a) nesouhlasí s názorem žalovaného, že byla na místě aplikace ustanovení § 180 odst. 6 daňového řádu, neboť dle názoru žalobce ustanovení § 180 odst. 6 daňového řádu zakazuje činit pouze takové úkony, kterými dochází ke zmenšování dlužníkovu majetku. Správce daně však tuto skutečnost neprokázal, uvedl pouze své domněnky. Započtení nelze dle žalobce považovat za úkon, kterým by ke snížení majetku mohlo dojít. Z těchto důvodů má žalobce za to, že zákaz započtení nastal podle § 191 odst. 2 daňového řádu, tedy až doručením exekučního příkazu a nikoli výzvy k prohlášení majetku. Závazek žalobce vůči společnosti BGI Polska s.r.o. zanikl ke dni 31. 5. 2011, čímž došlo rovněž k zániku žalobcova potenciálního poddlužnického závazku vůči správci daně, a proto nemohl být žalobce exekučními příkazy poškozen;
- b) rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v něm není zdůvodněno, v čem je spatřováno zmenšování majetku dlužníka (BGI Polska s. r. o.), na jakém základě dospěl správce daně k závěru, že úkonem dlužníka byla snížena bonita jeho pohledávky.

V případě rozhodnutí 2) a 3) žalobce namítá, že jeho opravné prostředky proti těmto rozhodnutím nebyly podány opožděně, neboť exekuční příkaz č. 1 ze dne 30. 5. 2011, č. j. 172510/11/388941800121, byl žalobci jako poddlužníkovi a Ing. Z. S. jako zástupci dlužníka doručen 7. 7. 2011, exekuční příkaz č. 2 ze dne 21. 7. 2011, č. j. 233034/11/388941800121, byl dne 1. 8. 2011 doručen žalobci jako poddlužníkovi a Ing. Z. S. jako zástupci dlužníka dne 17. 8. 2011. Ani jeden z těchto exekučních příkazů však nebyl doručen Ing. Z. S. jako zástupci žalobce (poddlužníka). Odvolání podané proti těmto rozhodnutím dne 3. 11. 2011 bylo však jako opožděné zamítnuto rozhodnutím 3) a stejně tak návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce byl jako opožděný rozhodnutím 2) zamítnut. S tímto žalobce nesouhlasí, domnívá se, že lhůta pro podání těchto opravných prostředků počala žalobci plynout teprve 19. 10. 2011, kdy se zástupce žalobce seznámil se spisem na vymáhacím oddělení správce daně.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, žalobní námitky žalobce považuje za nedůvodné.

K námitkám žalobce týkajících se rozhodnutí 1) uvedl, že se jedná o vyjádření tzv. generálního inhibitoria v procesní úpravě daňového řízení. Žalovaný částečně korigoval svůj názor, když uvedl, že ze zákona explicitně nevyplývá, že by generální inhibitorium dopadalo jen na takové úkony, jimiž dochází ke zmenšení majetku dlužníka, nejedná se o obligatorní podmínku zakládající neúčinnost dlužníkových úkonů. S názorem žalobce nesouhlasí.

K námitkám žalobce týkajících se rozhodnutí 2) a 3) žalovaný uvedl, že nepopírá, že správce daně při doručování předmětných exekučních příkazů nepostupoval zcela v souladu s ustanovením § 41 daňového řádu, tento postup však vyplynul z ne zcela standardní situace, kdy zástupcem dlužníka i žalobce v rámci daňové exekuce byla totožná fyzická osoba. Z procesního hlediska však správce daně neměl odpovídající instrumenty, jak tuto situaci řešit a zároveň byl nucen

postupovat tak, aby nedošlo ke zmaření cílů daňové exekuce. Postup, který zvolil, proto upřednostnil aplikaci speciálního ustanovení § 191 odst. 1 daňového řádu před

obecným ustanovením § 41 daňového řádu. Ve zbytku odkázal na odůvodnění rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správce daně evidoval u daňového subjektu BGI Polska s.r.o. daňový nedoplatek na dani z přidané hodnoty ve výši 2.102.707,58 Kč a na dani z příjmů právnických osob ve výši 1.402.573 Kč.

Dne 12. 4. 2011 vydal správce daně výzvu č. j. 122633/11/388941800121, kterou vyzval dlužníka k podání prohlášení o majetku. V rámci této výzvy byl dlužník ve smyslu ustanovení § 180 odst. 6 daňového řádu poučen o tom, že jeho právní úkony týkající se majetku, s výjimkou úkonů spočívajících v běžné obchodní činnosti, uspokojování základních životních potřeb a správy majetku včetně jeho běžné údržby, které dlužník učiní poté, co mu byla doručena výzva, jsou vůči správci daně a dalším osobám, které mají proti dlužníkovi pohledávku vymahatelnou na základě exekučního titulu, neúčinné. Výzva byla doručena zástupci dlužníka dne 15. 4. 2011. K vymození nedoplateků dlužníka byla následně nařízena daňová exekuce příkázáním jiné peněžní pohledávky za žalobcem jako poddlužníkem, a to pohledávky z právního důvodu nároku na vrácení půjček s úroky 6% ročně z výše dosud nesplacených půjček, poskytnutých společnostmi BGI Polska s.r.o., tedy dlužníkem, žalobci na základě smluv o půjčkách uzavřených mezi těmito subjekty, a to konkrétně: smlouva o půjčce ze dne 7. 9. 2010 na peněžní prostředky ve výši 96.000 EUR (splatnost do 7. 9. 2011), smlouva o půjčce ze dne 7. 9. 2010 na peněžní prostředky ve výši 24.000 EUR (splatnost do 7. 9. 2011), smlouva o půjčce ze dne 18. 11. 2010 na peněžní prostředky ve výši 5.070.000 Kč (splatnost do 18. 11. 2011), smlouva o půjčce ze dne 15. 12. 2010 na peněžní prostředky ve výši 780.000 Kč (splatnost do 15. 12. 2011) a smlouva o půjčce ze dne 17. 1. 2011 na peněžní prostředky ve výši 72.000 EUR (splatnost do 17. 1. 2012). Splatnost všech smluv byla dne 30. 5. 2011 dodatky smluv stanovena jednotně na den 31. 8. 2012.

Nedoplatek na DPH ve výši 2.102.707, 58 Kč byl vymáhán prostřednictvím exekučního příkazu na příkázání jiné peněžité pohledávky ze dne 30. 5. 2011, č. j. 172510/11/388941800121, s tím, že žalobci bylo současně zakázáno od okamžiku doručení tohoto příkazu po dobu trvání daňové exekuce vyplatit dlužníkovi pohledávku, kterou má dlužník za žalobcem. Tento exekuční příkaz byl doručen žalobci do vlastních rukou dne 2. 6. 2011, daňovému poradci Ing. Z. S. osobně dne 7. 7. 2011, právní moci nabyl dne 23. 7. 2011.

Nedoplatek na dani z příjmů právnických osob ve výši 1.370.090 Kč byl vymáhán prostřednictvím exekučního příkazu na příkázání jiné peněžité pohledávky ze dne 21. 7. 2011, č. j. 233034/11/388941800121, s tím, že žalobci bylo současně zakázáno od okamžiku doručení tohoto příkazu po dobu trvání daňové exekuce vyplatit dlužníkovi pohledávku, kterou má dlužník za žalobcem. Tento exekuční příkaz byl doručen žalobci osobně dne 1. 8. 2011, daňovému poradci Ing. Z. S. osobně dne 17. 8. 2011, právní moci nabyl dne 2. 9. 2011.

Žalobce udělil dne 13. 4. 2009 plnou moc Ing. Z. S., daňovému poradci ev. č. X, aby jej zastupoval před správcem daně ve všech záležitostech týkajících se daní a poplatků včetně procesních úkonů. Tato plná moc byla doručena 16. 4. 2009 Finančnímu úřadu ve Frýdku – Místku. Následně uplatnil žalobce u správce daně dne 18. 10. 2011 totožnou plnou moc, avšak z rozhodnutí 2)

vyplývá, že u správce daně již byla registrována i plná moc podaná původně u Finančního úřadu ve Frýdku-Místku.

Dne 3. 11. 2011 byl správci daně doručen návrh žalobce na zastavení exekuce vedené na základě výše uvedených exekučních příkazů s odůvodněním, že žalobci zanikl ke dni 31. 5. 2011 závazek vůči dlužníkovi a zanikl tak i jeho potenciální poddlužnický závazek vůči správci daně. K zániku závazku mělo dojít na základě smlouvy, kterou žalobce postoupil dlužníkovi své pohledávky za společností BURGUS Invest, a.s., a to za úplatu ve výši 100% hodnoty postupovaných pohledávek, přičemž tato úplata měla být uhrazena do jednoho roku od podpisu uvedené smlouvy. Takto žalobci dle jeho názoru vznikla pohledávka za dlužníkem. Téhož dne byla mezi dlužníkem a žalobcem uzavřena dohoda o vzájemném zápočtu pohledávek a závazků, která téhož dne měla nabýt platnosti a účinnosti. Předmětem smlouvy bylo započtení vzájemných pohledávek a závazků ve shodné výši, tj. v částce 10.470.953 Kč.

Správce daně dne 2. 12. 2011 návrh na zastavení daňové exekuce zamítl s odůvodněním, že s ohledem na ustanovení § 180 odst. 6 daňového řádu jsou právní úkony, které dne 31. 5. 2011 dlužník učinil, vůči němu neúčinné. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím 1) zamítnuto. Svě rozhodnutí 1) žalovaný odůvodnil tím, že odvolání není důvodné, neboť relativní neúčinnost dopadá na veškeré dlužnickovy úkony vyjma výslovně uvedených úkonů, které se týkají majetku dlužníka a jimiž dochází k jeho snížení. Kroky učiněné dlužníkem a žalobcem dne 31. 5. 2011 správce daně i žalovaný považovali za účelové, stejně tak i propojení jednotlivých právnických osob a jejich statutárních orgánů. Žalovaný k tomuto dále uvedl, že snížení majetku nelze chápat toliko v nejužším smyslu jako fyzický úbytek, ale jako jakékoli snížení aktivit či navýšení pasiv dlužníka. Disponoval-li dlužník relativně bonitní pohledávkou za žalobcem, kterou v důsledku svých úkonů nahradil pohledávkami o sporné bonitě za personálně propojeným subjektem, za něž se navíc zavázal uhradit 100% jejich nominální hodnoty, má žalovaný za to, že nepochybně došlo ke snížení dlužníkovy majetku, a to při nejmenším ve formě zhoršení bonity a vymahatelnosti pohledávky, kterou dlužník disponoval. Pokud následně dlužník svou pohledávku za žalobcem započtl oproti ceně za postoupení pohledávek jiných, opět se jedná o krok, kterým nesporně dochází ke snížení majetku, jež by mohl být postižen exekucí. V tomto směru tedy správce daně dle žalovaného postupoval v souladu se zákonem, pokud oba předmětné úkony dlužníka ze dne 31. 5. 2011 vyhodnotil jako neúčinné ve smyslu § 180 odst. 6 daňového řádu.

Dne 3. 11. 2011 byl správci daně dále doručen návrh žalobce na vyloučení věci z výkonu rozhodnutí dle ustanovení § 179 odst. 1 daňového řádu a odvolání žalobce proti oběma exekučním příkazům. Žalobce svůj návrh i odvolání odůvodnil tím, že žalobce neobdržel exekuční příkazy a lhůta pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce a odvolání se tak začala odvíjet až ode dne 19. 10. 2011, kdy se zástupce žalobce u správce daně při seznámení se se spisem s uvedenými individuálními správními akty seznámil. K věci samé žalobce uvedl totožnou argumentaci týkající se zániku jeho závazku vůči dlužníkovi.

Správce daně dne 2. 12. 2011 návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce i odvolání zamítl a odvolací řízení zastavil s odůvodněním, že oba exekuční příkazy byly doručeny řádně, a to jak dlužníkovi, tak žalobci jako poddlužníkovi, nabyly proto právní moci a návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce, jakož i odvolání byly podány opožděně. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání s e stejným

odůvodněním jako v žalobě, správce daně byl dle jeho názoru povinen při doručování exekučních příkazů učinit dva úkony doručení, a to nejprve zástupci žalobce, následně zástupci dlužníka, správce daně však doručil pouze zástupci dlužníka a nikoli zástupci žalobce, žalobci tak nebyl ani jeden z exekučních příkazů řádně doručen.

Žalovaný rozhodnutím 2) a 3) jeho odvolání zamítl jako nedůvodná. Svá rozhodnutí zdůvodnil tím, že bylo v tomto případě nutné zohlednit specifickou situaci, neboť zástupcem obou adresátů těchto rozhodnutí byla totožná fyzická osoba (Ing. Z. S.). Je-li pak zástupci doručeno rozhodnutí, které je určeno oběma osobám, které zastupuje (v řízení jedná vždy jménem osoby, kterou zastupuje), zástupce se objektivně nemůže s jeho obsahem jednou seznámit jménem jedné osoby a vzápětí „neseznámit“ jménem osoby druhé. Zástupce se tak jako fyzická osoba seznámí s obsahem doručené písemnosti a zastupuje-li oba adresáty této písemnosti, účinky doručení nastanou tímto okamžikem vůči oběma. V dané věci byl postup správce daně dále komplikován tím, že ustanovení § 191 odst. 1 daňového řádu zakotvuje, že exekuční příkaz na přikázání jiné peněžité pohledávky má být doručen nejprve poddlužníkovi a následně pak dlužníkovi. Pokud by v této situaci měl správce daně postupovat striktně formálně, nikdy by nemohl naplnit literu normy, neboť dlužník by se vždy seznámil s existencí a obsahem exekučního příkazu již ve chvíli, kdy by jej zástupce fakticky převzal, došlo by ke zmaření cílů daňové exekuce. Žalovaný dále poukázal na zásadu tzv. materiálního přístupu při posuzování doručování a uzavřel, že návrh na vyloučení a odvolání podané dne 3. 11. 2011 jsou učiněny po lhůtě podle ustanovení § 179 odst. 3 daňového řádu, a proto odvolání zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 178 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2013, exekuční příkaz se doručuje dlužníkovi a dalším příjemcům tohoto rozhodnutí a lze se proti němu odvolat do 15 dnů ode dne doručení.

Podle ustanovení § 179 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a jsou příjemci exekučního příkazu, mohou u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení exekučního příkazu návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.

Podle ustanovení § 180 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, právní jednání dlužníka týkající se jeho majetku, s výjimkou právního jednání spočívajícího v běžné obchodní činnosti, uspokojování základních životních potřeb a správy majetku, včetně jeho běžné údržby, které dlužník učinil poté, co mu byla doručena výzva podle odstavce 1, popřípadě výzva podle odstavce 4, jsou vůči správci daně a dalším osobám, které mají proti dlužníkovi pohledávku vymahatelnou na základě exekučního titulu, neúčinné.

Podle ustanovení § 191 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, daňová exekuce přikázáním jiné peněžité pohledávky postihuje jinou peněžitou pohledávku dlužníka než nárok na mzdu nebo na pohledávku z účtu u poskytovatele

platebních služeb, a to do částky uvedené v exekučním příkazu. Tuto exekuci lze nařídit i v případě, že pohledávka dlužníka se stane splatnou teprve v budoucnu, jakož i v případě, že dlužníkovi budou dílčí pohledávky z téhož právního důvodu v budoucnu postupně vznikat. Exekuční příkaz se doručí poddlužníkovi dříve než dlužníkovi.

K rozhodnutí 1) žalovaného soud uzavírá, že považuje za správný názor žalovaného, že rozhodný okamžik, od kterého dlužník nesmí činit právní úkony, které se týkají jeho majetku, nastává podle ustanovení § 180 odst. 6 daňového řádu dnem, kdy je dlužníkovi doručena výzva k prohlášení o majetku. Výjimku tvoří pouze právní jednání spočívající v běžné obchodní činnosti, uspokojování základních životních potřeb a správy majetku, včetně jeho běžné údržby. V tomto případě tento okamžik nastal dnem 15. 4. 2011 a úkony, které dlužník učinil následně, byly správcem daně správně posouzeny vůči němu jako neúčinné, neboť smlouvu, kterou žalobce postoupil dlužníkovi své pohledávky za společností BURGUS Invest, a.s., za 100% hodnotu pohledávek, a dohodu o vzájemném zápočtu pohledávek a závazků mezi žalobcem a dlužníkem, jejichž výsledkem bylo faktické znemožnění vymožení pohledávky, nelze považovat za právní jednání, které by bylo možno podřadit pod některou z výjimek, tedy běžnou obchodní činnost, uspokojování základních potřeb či správu majetku. Smyslem zákazu činit právní úkony týkající se majetku podle ustanovení § 180 odst. 6 daňového řádu je snaha uchránit majetek nezbytný pro uspokojení pohledávky. Z následných úkonů dlužníka je zcela zřejmé, že tento svým jednáním způsobil, že těmito úkony ušel z dlužnickovy majetkové sféry majetek, který mohl být pro uspokojení pohledávek použit. Jak správně korigoval žalovaný svůj názor ve vyjádření k žalobě, obligatorní podmínkou zakládající neúčinnost dlužnickových úkonů není prokázání skutečnosti, že takovým úkonem dochází ke zmenšení majetku dlužníka, byť je taková úvaha logická. Jak uvedl soud výše, dlužníkovi jsou po doručení výzvy správce daně k prohlášení o majetku dovoleny pouze právní úkony spočívající v běžné obchodní činnosti, uspokojování základních životních potřeb a správy majetku, včetně jeho běžné údržby. Právní úkony, které provedl dlužník, za takové považovat nelze.

Pro úplnost soud dodává, že ustanovení § 191 odst. 2 daňového řádu upravuje až následný krok při vymáhání pohledávky a týká se již konkrétního způsobu exekuce a s ním pojíci se specifickými zákazy zabraňujícími zmaření exekuce ve vztahu k dlužníkovi a poddlužníkovi.

K rozhodnutím 2) a 3) žalovaného soud uvádí, že pro posouzení důvodnosti žalobní námitky bylo rozhodné učinit závěr, zda vůbec a kdy byly předmětné exekuční příkazy řádně doručeny. Je pravdou, že dle ustanovení § 191 odst. 1 daňového řádu má být exekuční příkaz nejprve doručen poddlužníkovi a následně dlužníkovi, avšak z obsahu ustanovení je zřejmý smysl tohoto postupu, tedy zabránit zmaření provedení exekuce. Za situace, kdy zástupcem dlužníka a poddlužníka (žalobce) byla jedna a táž osoba – daňový poradce Ing. Z. S., je pochopitelný postup správce daně, který nejprve exekuční příkazy doručil žalobci jakožto poddlužníkovi (dne 2. 6. 2011, resp. 1. 8. 2011), a následně zástupci dlužníka a poddlužníka v jedné osobě Ing. Z. S. (dne 7. 7. 2011, resp. 17. 8. 2011).

Soud zdůrazňuje, že z obsahu doručenek adresáta Ing. Z. S. se nepodává tvrzení žalobce, že by předmětné písemnosti byly Ing. Z. S.

doručovány jakožto zástupci pouze dlužníka a nikoli zástupci žalobce, ale naopak je jako adresát označen „Ing. Z. S., daňový poradce“, což je osoba, které žalobce udělil plnou moc k zastupování. Nicméně i pokud by tomu tak bylo, písemnosti byly zástupci dlužníka a žalobce v jedné osobě doručeny do vlastních rukou, a v souladu s názorem zastávaným Nejvyšším správním soudem (k tomu blíže např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Afs 86/2007-35, nebo ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008-73, obojí www.nssoud.cz) je sice nutné trvat na řádném doručení, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech, ale na straně druhé nelze přijmout formalistický a účelový přístup těchto účastníků. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta, což je v tomto případě nepochybné, neboť daňový poradce Ing. Z. S. obě písemnosti osobně převzal.

Soud v tomto případě s ohledem na výše uvedené nemá žádné pochybnosti ani o správné formě doručení exekučních příkazů zástupci žalobce, a je toho názoru, že na běh lhůt pro podání návrhu na vyloučení věci z výkonu rozhodnutí a podání odvolání proti exekučním příkazům nemá vliv pořadí, v jakém byly zásilky doručeny. Soud má tedy nade vší pochybnost za prokázané, že exekuční příkaz ze dne 30. 5. 2011 byl řádně doručen zástupci žalobce dne 7. 7. 2011 a exekuční příkaz ze dne 21. 7. 2011 dne 17. 8. 2011, když Ing. Z.S.si je v tyto dny osobně převzal.

V souladu s ustanovením § 179 odst. 3 a § 178 odst. 4 ve znění účinném do 31. 12. 2013 daňového řádu tak žalobci skončila 15 denní lhůta pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce a na podání odvolání proti těmto exekučním příkazům v případě exekučního příkazu ze dne 30. 5. 2011, doručeného zástupci žalobce dne 7. 7. 2011, dne 22. 7. 2011 a v případě exekučního příkazu ze dne 21. 7. 2011, doručeného zástupci žalobce dne 17. 8. 2011, dne 1. 9. 2011. Návrh žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce a odvolání podané u správce daně dne 3. 11. 2011 tak byly zcela správně shledány správními orgány jako opožděné.

Žaloba byla proto jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 17. února 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu